

Ik help met inrichten en zorg er samen met Max voor dat haar spullen naar haar kamer worden gebracht. Max is mijn ex, de vader van mijn twee kinderen. Hoewel ik er niet blij mee was dat hij na onze scheiding zo snel een nieuwe vrouw in zijn leven had, kunnen we inmiddels weer goed samen door één deur.

Ik ben blij met zijn hulp, zeker omdat mijn vader weinig kan betekenen. Hij is erg van slag en lijkt constant met zijn gedachten ergens anders te zijn. Misschien komt het ook doordat hij mijn moeder niet lang durft achter te laten. Hoewel de verpleging mijn vader alles uit handen kan nemen maakt hij daar liever geen gebruik van.

Van Angela hoef ik ook geen hulp te verwachten. Ondanks onze innige zusterband voel ik afstand als het om onze ouders gaat. Ik kan haar dat niet kwalijk nemen. Ik zie ook wel dat ze heel anders met haar omgaan dan met mij. Afstandelijker en killer. Waarom dat zo is, heb ik nooit begrepen. Toen mijn moeder nog helderder was, heb ik er weleens naar gevraagd. Haar toon maakte me in één klap duidelijk dat ik erover op moest houden en ik ben er nooit meer over begonnen. Ook bij Angela voel ik niet de ruimte om erover te praten.

En dus ben ik de enige die mijn ouders bezoekt en ziet dat mijn moeder zich steeds meer terugtrekt in haar eigen wereldje. Mijn vader wijkt niet van haar zijde en ik merk dat de drempel om ze te bezoeken steeds hoger wordt. Mijn moeder noemt me steeds vaker Fien, ik heb geen idee wie dat is. Ik doe mijn best

het me niet persoonlijk aan te trekken maar eerlijk gezegd lukt me dat steeds minder goed.

Als ik het voorzichtig aan Angela vertel, biedt ze tot mijn verbazing aan het bezoekje van de maandag voortaan van me over te nemen zodat ik weer kan genieten van mijn vrije dag. Gek genoeg lijkt ze er echt plezier in te hebben.

Freesiastraat te Zonnebosch

Angela

Ik had geen idee. De laatste keer dat ik mijn moeder heb gezien was lang geleden en met de hele familie erbij, waardoor ik weinig direct contact met haar heb gehad. Nog minder dan bij een normaal bezoekje.

Mijn zus vertelt dat onze moeder haar heeft begroet alsof ze een vreemde is. Ik herken het als de vaste manier waarop mijn moeder met mij omgaat. Alsof ik niet haar dochter ben maar een vreemde. En zelfs die kan over het algemeen meer vriendelijkheid verwachten dan ik.

Ik dacht altijd dat ik het me verbeeldde en dat ik me als een verwende puber gedroeg, maar Dylan heeft mijn gevoel bevestigd. Volgens hem is het niet mijn fantasie maar staat er echt een dikke muur tussen mij en mijn ouders. Zelfs bij de eerste kennismaking toen iedereen zich onwennig en nerveus had gevoeld, was er al meer genegenheid geweest tussen mijn ouders en hem dan tussen mijn ouders en mij.

Ook de geboorte van onze dochter Lana heeft niets veranderd op dit gebied. Hoe gek ze ook op hun kleindochter zijn, mij zien ze nog steeds niet staan. Ik koester de liefde binnen ons kleine gezin en probeer me zo min mogelijk